

Бела, с което го приканя да вдигне кръстоносен поход против тебе...

Лицето на самодържеца не трепна. Не издаде нито една мисъл.

— Григорий Девети обещава всекиму, който тръгне против тебе и Ватаци — опрощение на греховете. Писал е, освен това, и на всички останали князе и епископи, катю им обещава широк индугенции...

— Ти не трябваше да служиш на Богоявление, светия ти. Воя се болестта ти да не се върне... Лицето ти е необикновено червено...

Сава изтри попотеното си лице.

— Нищо ми няма, Асене. От горещата напитка е и от огъня...

Той се отдрпна малко от лумналото огнище, помисли малко и добави:

— Папата отлъчи Ватаци....

— Известно ми е...

— Ала към тебе не пожела да пристъпи със същата последна мярка. Това показва, че питае добро чувство към тебе...

— А насъсква венгрите да нахлуят отново в з мите ми...

Настъпи дълго мълчание. Старецът се закашля, изтри отново потта си. След това каза:

— Не се ли боиш от Бела? Бащата е една, а братът друго.

— Беле не ще посмее да ме нападне, защото се бои от мене. Той знае опита от Вдин и видя колко е безполезно да се лее кръв без надежди за успех... Ние имаме мир с него...

— Мирният договор ти го знаеш от опит...

— Знам го. Ала все пак, Бела не ще посмее, поне преди да е изтекъл срокът му. Покойният баща на съпругата ми го е заклел, пред смъртното си ложе, да не напада никога земите на сестра си и децата й.

Тогави Сава опита последния си коз:

— А Годуен?

— Знам, че веднага след нашето оттегляне от стените на Царския град и той е заминал, заедно със Жан дьо Бриен, с венецианска галера